

[Nathalie Lind.]

føres, ikke kom med i det rejsende landsdels-teater, kunne ordningen nok også trænge til overvejelser, således at de ville have muligheder for at producere.

Jeg mener egentlig, det var en naturlig følge af den teaterlovsændring, man fik i 1973, hvor man vedtog, at vi fra 1975 skulle have en landsdækkende abonnementsordning, at vi opfordrede ministeren til at sikre Det danske Teaters status, for konsekvensen af abonnementsordningen måtte jo blive, at der blev behov for et større udbud af teaterforestillinger, og på grund af de begrænsede bevillinger, der har været til Det danske Teater, har man ikke hidtil fuldt ud kunnet udnytte dettes kapacitet. Dette sigte i ministerens forslag kan vi være enige i, men vi er, som man vil forstå, skeptiske over for den udformning, forslaget i øvrigt har fået.

Vi har fæstnet os ved den henvendelse, der er kommet fra Det danske Teater, i hvis bestyrelse jo også oplysningsforbundenes repræsentanter sidder. Der er jo her fremsat et forslag til en anden opbygning af samarbejdet mellem de turnerende teatre, herunder Den jyske Opera, end det, som ministerens forslag går ud på, og jeg synes, at de oplysninger, der er kommet fra Det danske Teater, hvor man peger på de økonomiske fordele, der vil kunne opnås for den samlede turnévirksomhed, såfremt det materiel, der er nødvendigt for at gennemføre forestillinger af kvalitet, udnyttes i fællesskab, er nogle, vi i høj grad må diskutere i udvalget. Jeg synes, at de tanker, der er fremme, og som også før har været fremme, om, at man skulle oprette en art bank for udlåning af teknisk materiel, må vi diskutere nærmere. Det er jo nævnt, at Det danske Teater råder over materiel til, at 3 eller 4 forestillinger kan turnere samtidig. Jeg henviser også til bemærkningerne om det nødvendige samarbejde med Landsoperaen, om prøvofaciliteter osv.

Før vi vil lægge os fast fra venstres side, ønsker vi en nærmere belysning af dette og også af spørgsmålet om, hvorvidt den styrelsesopbygning, der er tale om, er den rigtige.

Med hensyn til børneteatrene skal jeg kort sige, at jeg studser noget over ministerens bemærkninger i lovforslaget. Er det virkelig rigtigt, at vi opbygger en børneteater-

ordning med et direkte politisk sigte? Det siges jo her, at der er et bredt spektrum, både politisk og upolitisk. Risikerer vi ikke nemt, at hovedvægten bliver lagt på det missionerende i stedet for på det kunstneriske?

En anden ting med hensyn til børneteatrene er spørgsmålet om, hvorvidt det er rigtigt i så vid udstrækning, som det er tilfældet i dag, med et opsøgende teater i børnenes eget miljø. Skubber vi ikke noget fra os, når vi ikke giver børnene den oplevelse, det er at komme i et rigtigt teater? Den gamle skolescene var nu ikke så dårlig. Jeg vil ikke genoplive den, men det er tendensen i det, jeg vil fremhæve. Vi mener, at kun ved, at børnene kommer i teatret, giver vi dem mulighed for at vænne sig til dette og derved blive kommende teatergængere.

Vi ser principielt med sympati på teaterinitiativer for børn og unge, men vi må have disse ting nærmere belyst, inden vi kan give noget yderligere tilsagn om endelig statsstøtte.

Eva Rothenborg (FP):

Jeg kan egentlig godt forstå, at en avis her forleden dag skrev, at regeringen fører oppositionspolitikken, for det fremgår jo også af dette forslag, at den overlader til sine forligspartnere det meget utaknemlige job at holde sig til besparelserne, som man ved er nødvendige, og i stedet for slår ud med hånden og siger: se her, kære venner, vi er så rare, og hvis det bare stod til os, var der ikke grænser for, hvad I skulle få. Det er det ene, og det synes jeg ikke er rigtig fair.

Det andet er, at mit naturligt skeptiske og mistroiske sind i dette forslag fra den højtærede kulturminister ser en af disse små bagdørssocialiseringsmanøvrer, som vi nu efterhånden er vant til at få hældt i hovedet her hver anden dag. Jeg ved godt, at undervisningsministeren er den værste af dem, men i det store og hele synes jeg, at den højtærede kulturminister som den høje og noble beskytter af kunsten måske burde undlade den slags.

Der er et hav af bemyndigelsesparagraffer til ministeren, styrelser bestående af kommunale og ministerielle embedsmænd og med teatret i væsentlig grad underrepræsenteret. Nu har vi fra 1. april bistandsloven, som socialiserer vores privatliv, undervis-